

Textos premiats al Concurs Literari
Sant Jordi 2016
Premià de Mar

Sant Jordi 2016

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2016
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi
està subjecta a una llicència de
Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada
4.0 Internacional de Creative Commons.

Copyright de les il·lustracions, Esther Mendetz
Disseny i maquetació, Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: Juliol 2016

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Ajuntament de
Premià de Mar
www.premiademar.cat

Diputació
Barcelona

**Acta dels
Premis Sant
Jordi 2016**

4

**Grup A:
1r i 2n
de Primària**

7

**Grup B:
3r i 4t
de Primària**

10

**Grup C:
5è i 6è
de Primària**

14

**Grup D:
1r i 2n
d'ESO**

20

**Grup E:
3r o 4t
d'ESO**

28

**Grup F:
de 15 a 18 anys**

33

**Relat Curt:
de 13 a 18 anys**

41

**Grup G:
de 19 anys
en endavant**

43

Acta dels Premis Sant Jordi 2016

Reunits a la Biblioteca Martí Rosselló de Premià de Mar el jurat dels Premis Sant Jordi, el 19 d'abril de 2016 a les 18.00 h format per:

Coral Gálvez
Dolors Bazataki
Adela Martínez
Roser Montañola
Assumpció Xarrié
Montse Azcárate
Dolça Costa
Griselda Ballester
Araceli Riera
Margarida Muset
Salvador Redon

Escola Sant Cristòfol
Escola La Lió
Escola Montserrat
Escola El Pilar
Escola El Pilar
Escola Assís
Biblioteca Martí Rosselló
Col·laboradora AECC
Col·laboradora Biblioteca Martí Rosselló
Col·laboradora Biblioteca Martí Rosselló
Institut Premià de Mar

I un cop fetes les seves deliberacions, han pres les següents determinacions:

GRUP A: 1r i 2n de Primària

Atorgar el SEGON PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Manora

Títol: **Les botes màgiques**

Autor/a: Manar Errahali

Atorgar el PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Mandarina

Títol: **El món de la Carla**

Autor/a: Marina de la Fuente Llauradó

Atorgar el SEGON PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Jac

Títol: **Espaguetis a la carbonara**

Autor/a: Martina Egea López

Atorgar el PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Dori

Títol: **La marieta**

Autor/a: Ona Palomino Jiménez

GRUP B: 3r i 4t de Primària

Atorgar el SEGON PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Ameuropa

Títol: **Viatjar tota la vida**

Autor/a: Dídac Cuello Alsina

Atorgar el PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Sama

Títol: **La papallona blava**

Autor/a: Sara Martínez Martín

Atorgar el SEGON PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Estrella

Títol: **El poble més bonic**

Autor/a: Andrea Miras Camacho

Atorgar el PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Violeta

Títol: **Si pogués volar**

Autor/a: Abril Boya Martínez

GRUP C: 5è i 6è de Primària

Atorgar un SEGON PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Nessay

Títol: **Coneixes en John?**

Autor/a: Irene Martínez Fernández

Atorgar el PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Guitarra

Títol: **Nosaltres que som refugiades**

Autor/a: Anna Galisteo

Atorgar un SEGON PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Serpentina

Títol: **La solució**

Autor/a: Ariadna Garcia

Atorgar el PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Rocky Balboa

Títol: **Llum**

Autor/a: Sergi López Otal

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

Atorgar el SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Gemelir

Títol: **Gràcies, lleó blanc**

Autor/a: Paula Cortés Pané

Atorgar el PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Adandreb

Títol: **El curiós cas del medalló camaleó**

Autor/a: Maria Bernadó i Ferrer

Atorgar el SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Nouhy

Títol: **Set dies de glòria**

Autor/a: Nouhayla Fouadi

Atorgar el PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Deures ballant

Títol: **Un examen diferent**

Autor/a: Marina Boet Barrera

GRUP E : 3r o 4t d'ESO

Atorgar el SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Odissea

Títol: **Una guerra entre quatre parets**

Autor/a: Alba Casas Castiñeira

Atorgar el PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Ragnar Lothbrok

Títol: **Gràcies, mestre...**

Autor/a: Pol Rovira Sánchez

Atorgar el SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Anònim

Títol: **Desmoralització**

Autor/a: Sergi Cárdenas Burgos

Atorgar el PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

DESERT

GRUP F: de 15 a 18 anys

Atorgar el SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Joy

Títol: **Un monstre al meu armari**

Autor/a: Paula López Parra

Atorgar el PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi a:

DESERT

Atorgar el SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Anhelador de musa

Títol: **Ànima obtusa**

Autor/a: Arnau Divins Rodríguez

6

Atorgar el PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Kharaal

Títol: **Paraules atrapades en neons envellits**

Autor/a: Daniel Cantos Gálvez

Relat curt: de 13 a 18 anys

Atorgar el PRIMER PREMI del grup modalitat RELAT CURT dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Artemísia

Títol: Rellotges

Autor/a: Marina Muñoz Montañola

GRUP G: de 19 anys endavant

Es decideix atorgar el PRIMER PREMI del grup G modalitat A PROSA dels Premis Sant Jordi a:

Lema: Cacao agredolç

Títol: **Temps de cafè**

Autor/a: Sònia Gayete Lafuente

Atorgar el PRIMER PREMI del grup G modalitat B POESIA dels Premis Sant Jordi a:

Lema: En Bufacanyes

Títol: **Corranda i sonet**

Autor/a: Antoni Oró Badia

Textos premiats Grup A: 1r i 2n de Primària

SEGON PREMI del grup A modalitat prosa

Les botes màgiques

Manar Errahali

Fa molt de temps, en un petit poble, hi havia una nena que es deia Lola. I un nen que es deia Pol. Un dia en Pol va crear unes botes, però no eren unes botes normals, sinó que eren unes botes que podien córrer elles soles.

En Pol li va regalar aquestes botes a la Lola perquè anava de viatge.

Ella amb les botes noves va viatjar a París, la Xina, França i Hawai. S'ho va passar molt bé i no es va cansar gens perquè les botes que portava posades eren màgiques.

8

PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa

El món de la Carla

Marina de la Fuente Llauredó

Fa molts i molts anys hi havia una nena que es deia Carla. La Carla cada dia entrava en un món diferent i s'ho passava molt bé.

Un dia anava a un castell, un altre dia a la muntanya i al supermercat, un altre dia al país dels animals, o fins i tot viatjava amb coet. Però un dia va voler pujar a un autobús. Com que no tenia diners, n'hi va prendre a la seva mare per poder-se comprar el bitllet amb els diners de la mare. Va estar tres hores a dalt de l'autobús. La mare va anar a comprar i quan va arribar a la botiga i va veure que no tenia diners es va espantar. Li va preguntar a la Carla si havia vist els diners i la Carla li va dir: "Ho sento molt, mare. No ho tornaré a fer mai més.

I així va ser com la Carla va aprendre la lliçó per sempre: no tornaria a agafar mai més les coses dels altres sense demanar permís.

Després va poder anar a altres mons i s'ho va passar molt bé. I la Carla va deixar que els seus pares anessin amb ella.

SEGON PREMI del grup A modalitat poesia

Espaguetis a la carbonara

Martina Egea López

L' aigua posem al foc
I es cou a poc a poc.
Els espaguetis s'han de tirar
sense parar de remenar.
La salsa carbonara farem
i el bacon no oblidarem.
I ara preparem la cullera
perquè s'acaba l'espera.
A dinar!

PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia

La marieta

Ona Palomino Jiménez

La marieta és petita,
I té puntets per tot el cos.
La marieta és vermella,
Com les roses de Sant Jordi.
Es passeja per les flors,
I es menja els seus pugons.
Adéu, marieta
Que arriba l'hivern.
Corre a amagar-te
Per no tenir fred

Textos premiats Grup B: 3r i 4t de Primària

10

SEGON PREMI del grup B modalitat prosa

Viatjar tota la vida

Dídac Cuello Alsina

A la meua vida m'han passat unes coses impressionats, increïbles...

La meua impressionant vida va començar així:

- Marc, vine!- va dir el meu pare.

- Ja vinc papa!

El meu pare em va dir que a la bústia de casa ens havien deixat uns bitllets d'avió per anar a Anglaterra. Com que jo tenia sis anys no vaig entendre res i li vaig preguntar:

- Papi, què vol dir bitllet d'avió? –

- Ai, fill, és un paper que et permet viatjar al lloc on desitges anar.

- I què vol dir viatjar?

- Vol dir moure's d'un lloc a l'altre del món.

Quan la meua mare va arribar de treballar li vaig explicar tot i de seguida es va posar a fer les maletes. Així que vam marxar. Em vaig acomiadar de tots els meus peluixos i també de la meua casa.

Vam arribar a Anglaterra. M'estava morint de gana i vaig veure una botiga que posava Fish & Chips. Els vaig dir als meus pares si me'n podien comprar un perquè no sabia què era. I era boníssim!.

El dia següent vam passejar per allà. Era un país xulíssim. Després vam anar a una festa on feien circ. Els meus pares estaven parlant i jo m'avorria molt. Com que m'havia portat de casa una pistola que tirava dards amb ventoses, vaig començar a disparar, amb tan bona punteria que un dard va anar a parar a un focus i va caure. Quina sort que vaig tenir! Sota el focus hi havia el matalàs dels acròbates que va parar la caiguda. Tothom estava distret i ningú es va adonar del que havia passat. Els espectadors van passar a una altra sala perquè era l'hora del pica-pica abans que comencés el circ.

Sense que em veiessin em vaig amagar per poder trobar una solució pel que havia fet. Vaig veure dos rotllos de cinta adhesiva a sobre d'una taula, els vaig agafar. Vaig anar a buscar el focus i em vaig enfilar a la corda dels equilibristes, jo que mai havia fet equilibri. Em trobava molt valent. Caminava poc a poc per sobre la corda, quan vaig arribar al punt on havia d'enganxar el focus, el vaig enganxar folrant-lo tot ben folrat perquè no es tornés a desenganxar. I vaig tornar caminant per la corda sense fer soroll.

La gent ja estava entrant a la sala per veure l'espectacle de circ que estava a punt de començar. Vaig anar corrents a buscar als meus pares.

- Marc, on t'havies ficat?

- Estava mirant la sala.

– Silenci que comença el circ! --va dir el meu pare.

Primer començà la música, després es va obrir el teló i per últim... s'encengué el maleït focus. Els espectadors i els actors es van quedar de pedra. La sala i l'escenari es van omplir d'estrelletes! I l'espectacle va ser un èxit.

Es veu que la cinta adhesiva que havia agafat tenia dibuixets d'estrelletes i jo no ho havia vist. Vaig riure molt, sobretot en veure la cara de sorpresa dels actors.

Des d'aquell viatge vaig decidir viatjar tota la vida.

PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa

La papallona blava

Sara Martínez Martín

Hi havia una vegada, fa molt i molt de temps, una papallona blava. Aquella petita papallona vivia en un prat molt bonic amb moltes flors de molts colors: rosa, vermell, lila... infinit!

Aquella papallona s'ho passava molt bé i ho volia gaudir amb els altres insectes. Volia formar un grup. Va anar buscant insectes i en va trobar molts a que els va agradar aquesta idea.

Un dia hi havia amagada una petita cuca de llum i va dir-li a la papallona:

- Hola! vull entrar en el teu grup.-va dir la cuqueta amb molta timidesa.

- Emmmm, no. No ets bonica i els companys que tinc en el meu grup sí que ho són.

La marieta que és vermella amb “topos” negres, el cuc amb la seva pell relluent i jo que tinc unes ales blaves turquesa, però tu? no tens res de bonic.

La pobre llumeta es va posar molt trista però va tenir una idea: Va esperar fins a la nit i llavors va ensenyar la seva llum a la papallona.

- Uaaaau, ets molt bonica! T'accepto en el meu grup- va dir la papallona, molt sorpresa.

- No gràcies, ja no vull el teu grup. Només voleu els insectes bonics però els més dèbils no.

Només vols els insectes bonics per fora però... i l'empatia, i els sentiments de les persones, no els valors? Me'n vaig a un altre grup.

La papallona es va quedar bocabadada i va aprendre una lliçó: Que si un amic/amiga li dius que no vols ser amic/amiga d' aquell ésser, quan busquis ajuda o vulguis ser amic/amiga de aquell/a, ell/a no voldrà. La papallona es va transformar en un cuc fastigós i ho va entendre encara millor.

SEGON PREMI del grup B modalitat poesia

El poble més bonic

Andrea Miras Camacho

El meu poble enamorat

Es diu Premià de Mar.

Quan es va crear

de Premià de Dalt

es va separar

Aquest poble és de costa

A prop del mar està

Per així poder pescar.

El poble té uns quants barris:
El Banyeres, el del Gas,
El Maresme, el Sol i Mar...

Si mires pels voltants
No hi veuràs ni un nas
Però si mires avall
Sorpreses pots trobar
Com restes romanes o altres si caves.

El poble és petit,
Encara que està atapeït,
per això per a mi
és el més bonic.

PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia

Si pogués volar

Abril Boya Martínez

13

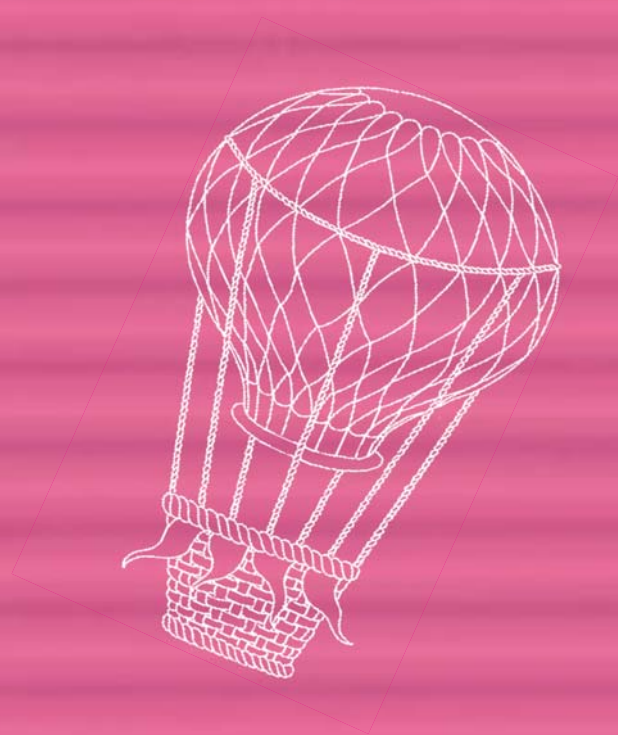
Si pogués volar
desplegaria les ales.
Si pogués volar
sentiria cantar.

Arribaria als estels,
arribaria a la lluna.
Sentiria com brillen,
sentiria el que diuen.

Si pogués volar
faria els àngels cantar.
Si pogués volar...
Això només és pensar.

Textos premiats Grup C: 5è i 6è de Primària

SEGON PREMI del grup C modalitat prosa

Coneixes en John?

Irene Martínez Fernández

El sabor amarg del cafè va posar-la al dia.

L'Anna és una noia britànica de 16 anys. El seu cabell no és massa llarg, però el porta tenyit de diferents blaus. Per les puntes és un blau clar i, a mesura que va pujant, es fa més fosc. Els seus ulls negres com el carbó, atrauen qualsevol mirada, ja que li ressalten amb el color del cabell. És prima i fa molt d'esport perquè li encanta mantenir-se en forma. Els seus pares viuen a Madrid i ara viu en un petit apartament amb el seu company de pis, en Christian.

L'edifici on viu l'Anna és petit i acollidor, amb no gaire pisos, més aviat per a gent jove, ja que hi has de viure amb un company o companya de pis. La vivenda no té ascensor, però té unes escales molt ben cuidades, de color gris, força amples.

Dins l'apartament de l'Anna i en Christian, hi trobes un petit moble acollidor de color blanc amb una petita floreta en un pot transparent amb aigua. Quan t'endinses al menjador, pots veure una taula de fusta bastant gran amb unes petites estovalles de color blanc amb decoracions de quadrets grisos. Una mica més a dintre, a l'habitació de l'Anna, hi trobes unes parets d'un verd claríssim, amb un llit, no gaire gran però sí ample, amb una calaixera molt moderna, de color blanc, que disposa de quatre calaixos. També, té moltes coses fetes a mà que fa en el seu temps lliure, cosa que li encanta, però no sempre disposa d'aquest temps, amb tants exàmens i deures... Pel que fa al lavabo, és bastant gran, però res fora del normal, igual que la cuina o la resta d'habitacions del pis.

Estudia a l'institut Tasis, on té molts amics i amigues. L'Emily és una d'elles. Ella té el cabell llarg i castany, sempre recollit en una cua. Té uns ulls blaus molt bonics. El seu aspecte és igual al de l'Anna, com el seu caràcter. Les dues mostren seguretat i molta confiança en elles mateixes, són simpàtiques i ajuden a tot el món. Tenen una mica d'impotència per la injustícia, una més que l'altra, però són les millors amigues que et pots trobar perquè sempre t'ajudaran i et consolaran en els teus moments difícils.

L'edifici està molt a prop de l'institut, un avantatge per l'Anna, que no es pot llevar abans de les 7:30. Li costa molt a la nit adormir-se.

L'institut és enorme. El primer que veus a l'entrar, és el pati. És molt gran i està ple d'una herba finíssima i molt verda junt amb uns bancs perfectament blancs i uns quants coloms voltant per sobre. A l'entrar, es poden veure uns passadissos molt llargs, amb portes que et duen a les aules i taquilles d'un blau mar.

Però no tot a l'institut és bo. Hi ha gent més preocupada per fer la guitza als altres. Com a la classe de l'Anna, on en John pateix bulling per part d'alguns companys.

En John és un noi molt prim amb un aspecte descuidat però amb una ment privilegiada. Però la seva timidesa no el fa gaire sociable. Li fan malifetes com: estripar-li els deures o amenaçar-lo amb fer-li mal físicament. El pobre John no pot defensar-se.

Unes noies de la classe, l'Elisabeth i la Belinda, s'han volgut apropar al noi.

- Hey, John! Com estàs? Bé? D'acord... Bé. L'Elisabeth i jo et volem ajudar perquè no et facin més bulling. Acceptes o no? No tinc tot el dia, nen.

- Eh... Jo...-va respondre nerviós en John.

- Sí o no, xato? -va insistir l'Elisabeth.

- D'això... Està bé... Com ho voleu fer? -va contestar fermament el noi.

- John, John, no et preocupis per això -van dir alhora les dues noies.

En John les està mirant amb molta preocupació i por, però no té res a perdre.

L'Anna s'ha fixat en el fet que les dues noies estan rient i sembla que estan planejant alguna cosa per a en John. Ha avisat l'Emily, que just quan li ha dit, ha assentit amb el cap i ha agafat l'Anna pel braç tot caminant en direcció al noi. Ell, en notar que s'estan apropant, es posa nerviós i neguitós.

- John, que vols que t'ajudem? L'Emily i jo creiem que l'Elisabeth i la Belinda no volen ajudar-te, només es volen riure de tu -proposa l'Anna, mostrant la seva cara d'impotència per la injustícia.

- Qu... Què voleu di... dir? -diu en John amb molta preocupació - No... No em volen ajudar? - Continua amb ganes de plorar.

- John, tranquil. Saps que a l'Anna i a mi no ens agrada que les persones es riguin d'altres que no es poden defensar, com és el teu cas. Només volem que no et facin patir més, si us plau.

- Si a-això és ve... veritat. Proposeu-me alguna idea...

A l'acabar de dir aquestes paraules, en John rectifica:

- Si no és molèstia, és clar...

- Umm... -L'Anna es queda pensant.

- Ja ho tinc! - diu l'Anna, amb un somriure d'orella o orella.- Inventarem una història sobre la teva vida, que sigui emocionant, apassionada i, sobretot, interessant.

- I què voleu dir de mi? -diu en John amb no gaire felicitat.

- I què us sembla si diem que en John és un noi tímid, però molt sociable, i molt segur de si mateix? -diu l'Anna.

- Aleshores... -diu l'Emily, pensant què més poden dir -aleshores, podem dir també que t'ho passes molt bé amb ell. - diu l'Anna, cada vegada més contenta de poder ajudar.

- És clar! Podem dir que ahir vam quedar amb ell, per coneixe'l millor i que ens ho vam passar molt bé. - va continuar l'Emily.

- Noies, moltes gràcies! -diu en John, mostrant al seu rostre un somriure espectacular.

- No n'hi ha per tant! Per això hi són, els amics! -diuen les dues noies a la vegada.

El timbre que anuncia l'hora del pati està sonant. Les dues noies baixen per les escales satisfetes, mentre que l'Elisabeth i la Belinda s'apropen al noi i es tapen el nas, tot dient que en John fa pudor.

- Uhhhg...Quin fàstic! Què has menjat, tio! Fas molta pudor, ostres! - es queixen les noies, fent teatre.

- Què dieu? -Es defensa en John, per primera vegada. - No feu tant de teatre! No deu ser la vostra colònia?

Els altres nois es queden perplexos per l'actitud d'en John i miren les noies tot rient d'elles. L'Anna i l'Emily, una mica més enrere, creuen la mirada amb en John, fent-li senyals de felicitació i cridant:

- John, tornem a quedar aquesta tarda?

- És clar! Al mateix lloc de sempre? Portaré les galetes que tant ens agraden!- diu en John emocionat.

Després, les noies s'acosten al grup de nens que molesten en John i li expliquen la història.

- Ei, si algun dia voleu quedar amb nosaltres, no teniu més que dir-ho. -diu l'Emily. - Com més serem, més riurem, ha ha!

- Sí veniu -continua l'Anna - porteu suc per acompanyar les galetes!

Els nois no s'ho pensen dos cops. De seguida li demanen on quedar i a quina hora.

- A quarts de sis, al Parc Wellington. -concreta l'Anna.

- Feina ben feta. Bon treball, noies. -diu en John.

- John! -crida un dels nois de la colla -véns amb nosaltres cap a la classe?

En John, per un moment, té por però de seguida corre amb ells.

- On aneu aquesta tarda, nois? - Pregunta la Belinda.

El grupet les va ignorar i elles es senten, per primer cop, com una brossa.

Aquella tarda al parc, l'Anna i l'Emily arriben d'hora per escollir un lloc acollidor on poder passar una bona estona. Quina il·lusió els fa quan s'adonen que els nois de l'institut s'acosten despistats, buscant en John. L'Anna els fa senyals mentre que l'Emily truca en John per telèfon:

- John, vine ràpidament, estem sota el porxo, al costat de la font. Porta alguna cosa divertida per a jugar.

- Divertida, què vols dir? Jo no sóc divertit. -gemega en John.

- Sí, home. Busca, alguna cosa tindràs. - diu l'Emily. - Porta un joc de cartes, alguna cosa ens passarà pel cap.

Després de penjar el telèfon, en John rebusca pels calaixos i troba unes cartes de súperherois de quan era petit. Agafa la motxilla, posa les cartes, una bossa de xips i marxa cap al parc Wellington.

A l'arribar, les noies ja estan xerrant animadament amb la colla de l'institut.

- John, per fi, tio. - diu en Peter, un noi del grup. - Això que portes són xips de formatge? Porta, col·lega!

Tot xerrant i tot menjant, es va fent fosc i s'ho passen bé: amb acudits, històries passades i tota mena de brometes sense sentit, com amics de tota a vida.

17

PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa

Nosaltres que som refugiades

Anna Galisteo, Ona Ballesta

Nosaltres que som refugiades volem explicar-vos la nostra història...

Tot va començar quan Síria es va dividir en diferents bàndols, per motiu de la raça, religió i poder. Però el pitjor va ser l'Estat Islàmic, que és qui va començar la guerra.

Un dia, a prop de l'escola va caure una bomba. Ens vam amagar sota de les taules i en acabat vam sortir corrent. Vam anar fins a casa i la vam trobar destrossada. Per sort, la mare era viva i aleshores va ser quan vam sentir a parlar per primer cop, d'anar-nos-en del nostre país. Estàvem horroritzades per tot el que havia passat. Llavors començava la que ha estat la nostra nova vida, la de refugiat.

Vam caminar més de dos mil quilòmetres fins a Turquia. Teníem gana i fred, i per sobre de tot enyorança. Vam conèixer un home que ens oferia fer un tram del trajecte en una barca. La meua germana i jo ens hi vam negar, però la mare ens va fer entendre que aquella era la nostra única oportunitat, malgrat que a la barca no hi hagués espai per a ella.

Sense poder deixar de plorar li vam dir que l'estimàvem i la vam abraçar per última vegada. Vam pujar amb aquell home a la barca, amb molta altra gent que també fugia de la guerra; i vam posar rumb cap a l'illa de Lesbos, a Grècia. De dins del mar estant, però, semblava una illa deserta, només roca i aigua salada. Tot i això, ens vam emportar la primera alegria de tot el viatge, quan vam veure un seguit de voluntaris que ens rebien amb les mans obertes per donar-nos un cop de mà.

Un cop a l'illa, vam caminar fins al camp de refugiats, on ens havien muntat unes tendes i havien dut menjar. No us podeu fer una idea de la fredor d'aquest indret, però. Ningú hauria d'haver d'abandonar la pròpia llar, per un trist sostre de tela, quatre mantes i coixins vells. És una experiència que ningú hauria de viure mai.

Avui observem la duresa d'aquest camí que hem hagut de fer i la sort que hem tingut d'haver sobreviscut. Cada dia recordem la mare amb tristesa, sense saber què fer ni què passarà en el futur. Tot sembla tan perillós que fa por cada passa endavant que fem. És tan dur ser tan lluny del nostre país; i ens dol tant que alguns països no hagin volgut ajudar-nos.

Quan pensem en el nostre camí, en les coses que hem deixat enrere, en són tantes... I tot i la por i tants dubtes, només sabem una cosa: no hi ha camí per la pau, la pau és el camí.

SEGON PREMI del grup C modalitat poesia

18

La solució

Ariadna Garcia i Mariam El Hassouni

No entens company, que això no va enlloc,
ficar-te amb ell, és enfrontar-te amb tots.
Si et creus superior, vas ben errat.
Tots junts som més forts i no ens cal donar cops.

Fes servir el cap per adonar-te'n ja:
estàs equivocat, pots rectificar.
Ens pot ajudar, a no pegar
perquè el més dèbil, pot ser el més covard;
però sempre hi serà, per ajudar.

No estàs veient, el que estàs fent ?
Maltractar... a algú, és el pitjor que es pot fer.
Obre ja els ulls a la veritat
I mira com n'estàs, de desencertat.

Llum!

Sergi López Otal

M'il·lumines els racons més obscurs,
em recolzes i m'empenys cap endavant...

Llum alegre,
com un somriure,
com una abraçada...

Llum de cada dia,
de la gent que m'estima,
dels qui són la meva llum.

Llum que em fa desprendre llum
en els meus actes
i en aquells moments en què tot s'apaga.

Llum que em guia el camí,
llum que m'allunya de l'oblit,
la melancolia i la tristesa.

Ets tu, llum,
només la llum.

Textos premiats Grup D: 1r i 2n d'ESO

SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa

Gràcies, lleó blanc

Paula Cortés Pané

Hi havia una vegada una noia que es deia Noa. Tenia el cabell llarg i fosc, amb els ulls de color verd. Vivia en una casa petita, de fusta, amb un ogre molt lleig que es deia Alf. Era molt dolent perquè feia treballar la Noa com si fos una esclava.

Un dia, al matí, l'Alf li va dir a la Noa que omplís dos sacs amb 200 plomes cadascun.

- 400 plomes en dos sacs?- va dir la Noa- És impossible!

- Calla, nena! No vull que s'arrugui ni una sola ploma o et quedes sense menjar el que queda de setmana!- va amenaçar l'Alf.

- Però, però...

- Va, fes via!- Dit això, l'Alf va marxar deixant la Noa amb la paraula a la boca.

La Noa va sortir al pati de la casa i en veure la muntanya de plomes i els dos sacs va asseure's a terra.

- Això és massa...- va remugar. Es va aixecar i va començar a omplir els dos sacs. Al cap d'una bona estona va tenir els dos sacs plens, però li quedava més de la meitat de les plomes fora. Estava molt cansada i començava a fer-se fosc. La Noa es va estirar al terra del jardí i va començar a plorar. De cop i volta, va haver-hi un esclat de llum molt intens, i va aparèixer un lleó blanc amb ales.

- Noa, dorm- va dir amb veu greu i calmada, i la Noa es va adormir.

Quan es va despertar, ja era de dia. Va mirar al seu costat i va trobar els dos sacs plens amb totes les plomes dins.

- Com...?- es va preguntar, i va veure que venia l'Alf enfadat cap a ella.

- Noa! Era impossible! Com ho has fet? T'hauries d'haver quedat sense menjar!- va dir cridant com un boig.

- Doncs ho he fet! Ara em mereixo menjar alguna cosa que estic morta de gana.-

Dit això va entrar dins de casa i va cuinar alguna cosa per poder menjar.

A la nit va ploure molt: llamps i trons sonaven contínuament i un vent intens colpejava la porta de la casa. Quan va sortir el sol, tot estava en calma. Els arbres brillaven amb els primers rajos de llum que es reflectien en les gotes de les fulles mullades, i hi havia un paisatge molt bonic.

La Noa es va aixecar i va trobar una nota sobre la taula:

- Noa, he hagut de marxar a veure la meva germana. Neteja el bassal que hi ha davant de casa, utilitza el teu raspall de dents. Tornaré demà, i si no ho fas ja pots estar buscant un altre lloc on viure. Alf.

Cada vegada que la Noa avançava llegint la nota la seva cara de fàstic era pitjor. Va sortir fora i va veure un bassal enorme davant seu.

- Sembla una piscina! I haig d'utilitzar el meu raspall de dents? Quin fàstic!- va cridar. Va començar a fregar i fregar amb el seu raspall, però no aconseguia res. Estava farta que l'Alf l'amenacés i la fes treballar tant. La Noa era una persona normal i no estava preparada per fer totes aquelles feines ella sola.

Va tornar a haver-hi un esclat de llum molt intens, i va aparèixer el lleó blanc amb ales.

- Tu, ets el lleó d'ahir, veritat?- va preguntar la Noa.

- Sí, ara, dorm- va dir el lleó i la Noa es va adormir.

Era de dia, el sol brillava. La Noa es va despertar i va veure que el bassal no hi era i el seu raspall de dents estava impecable.

- Gràcies lleó blanc- va pensar.

Va entrar dins de casa i va començar a llegir un llibre d'aventures, esperant que vingués l'ogre. Al cap d'una estona va entrar per la porta cridant:

- Noa! Es pots saber com ho fas? Ja em pots estar explicant el teu secret per fer les coses tan bé!-

- Només faig el que em dius. I ara em pots deixar llegir tranquil.la si et plau?- va preguntar arrogant.

- D'acord...- va dir l'Alf enfadat.

Al dia següent l'ogre va despertar a la noia com sempre, amb crits. És l'única cosa que Sap fer l'Alf.

- Noa! Aixeca't! Has de treballar!

- Què vols ara...?- va dir mig adormida.

- Necessito que facis una cosa. Vés al jardí que allà tens tot el necessari per fer-ho.

- D'acord...- va dir sense ganes.

En sortir al jardí va veure una muntanya enorme de pedres, una pala i algunes flors.

- Què és això?- va preguntar ella.

- Si pots fer qualsevol cosa, necessito que facis un castell de 100 habitacions, piscina i jardí.

- T'has tornat boig?! Però què t'agafa ara? És impossible!

- Trigaré una setmana a venir. Si ho fas, ja no caldrà que treballis més per a mi. Si no, treballaràs per mi, i la meva germana Anna.-

- Quèèèè?!-

- Apa, sort- va dir rient amb maldat l'ogre, i va marxar.

- Una setmana. Haig de fer un castell de 100 habitacions, piscina, i jardí. Si no haig de pensar per ell i la seva germana. D'acord, això si que és massa. Sobrepassa els meus límits.

Va començar a treballar sense ganes. Va agafar la pala i va començar a fer el forat de la piscina. Tot el dia excavant, excavant, fins aconseguir fer el forat suficientment gran perquè hi cabés l'ogre. Va agafar un cubell i va anar cap a la bassa d'aigua més

propera. Va omplir el cubell i va tornar cap al forat de la piscina i el va buidar.

- Trigaré una estona...- va pensar.

Va estar part de la tarda i tota la nit anant a la bassa i buidant el cubell al forat de la piscina. No va dormir gens, tampoc havia menjat.

El primer raig de sol li va donar a la cara, i els seus ulls brillaven amb el seu color verd característic. El primer dia havia acabat i donava pas al segon. Havia fet la piscina i ara li quedava el jardí i el castell. Va començar a plantar algunes flors amb molt de cura, fent que quedessin ben maques.

Ara només li quedava fer el castell. Va moure algunes pedres per situar on aniria.

Pesaven molt i quasi es trenca l'esquena movent-les. Al final es va rendir, no podia més. Va haver un esclat de llum molt intens i va aparèixer el lleó blanc amb ales.

- Noa, dorm- va dir amb la seva veu calmada.

- Espera! Gràcies per tot lleó- va dir somrient-

- No tens per què donar-les. Dorm- Ii la noia es va adormir.

Quan es va despertar, va veure un castell enorme davant seu. La piscina no era la que havia fet ella: era millor i el jardí tenia moltes més flors. Va veure venir corrents l'Alf, no pensava que una cosa d'aquella mida corregués tan ràpid.

- Noaaa! Però com?!- va dir esbufegant per haver corregut.

- Entres o no?- va dir rient ella.

Tots dos van entrar dins el castell, i hi havien sales immenses: sala de jocs, un cinema, una altra piscina, un menjador enorme, deu dormitoris... Era inexplicable. Quan estaven mirant l'habitació número 99, l'Alf va passar directament a la 100. Va obrir la porta i va entrar corrents.

- Aaaaaahhhh!!- va cridar.

- Alf!!! Què és això!?- va cridar la Noa.

Era una habitació sense terra, un pou infinit. La Noa gairebé cau, però no. Ella es va quedar a la porta, on no hi havia perill. L'Alf va estar caient, i caient, i caient...

- Noaaaa! Te'n penediràs!!!- va cridar amb totes les seves forces, ja que estava molt avall.

- Això et passa per haver estat tant dolent amb mi!!! Estaràs per sempre en aquest forat infinit!- va cridar la Noa.

La Noa no va tenir més problemes mai més. Va viure contenta al castell. L'Alf va estar caient en el forat infinit de l'habitació tota l'eternitat. Ella va trobar un amor, però això és una altra història. El lleó no va tornar més, semblava l'àngel de la guarda de la Noa. Ella cada dia se'n recordava, del seu lleó, aquell que va fer que fos feliç.

-GRÀCIES, LLEÓ BLANC!!!-

PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa

El curiós cas del medalló camaleó

Maria Bernadó i Ferrer

Tenia fred. Estava inconscient, però percebia el que passava al meu voltant. Estava estirada, se sentia el soroll de gotes d'aigua que xocaven contra el terra humit. Me'n recordava perfectament, del que havia passat feia unes hores...

Era un dia qualsevol a les 6:30 del matí. Em vaig llevar i em vaig vestir. Vaig baixar al menjador i vaig ajudar la meva mare a preparar l'esmorzar mentre el meu pare llegia el diari. Eren les 8, van picar el timbre. La meva mare va sortir a obrir. Tot va passar en menys de 5 segons: vaig sentir un crit, de la meva mare, i un soroll, un soroll que no era capaç d'identificar i que era molt desagradable. Vaig sortir fora, corrents. No hi havia res, ni ningú. Vaig afinar la vista i vaig veure un objecte que brillava, un trosset de vidre, però un vidre que anava canviant de color i que emetia una llum lila. Estava escrit el nom de la meva mare, Mercè, però de cop va desaparèixer i va sortir-ne un altre, Joana, el meu nom. No sabia ben bé el que havia passat, però estava en perill i havia de trobar a la meva mare. Vaig agafar la motxilla, hi vaig posar una cantimplora, una fona i una brúixola, i provisions. Vaig sortir al carrer, sense dir-li res al meu pare, que encara estava llegint el diari, i no vaig anar a l'escola, sinó al bosc. Sempre que em passava res que no podia explicar a ningú, o em volia lliurar dels meus pensaments, anava a un bosc que hi ha a prop del meu poble, Sant Pau, i allà deixava de pensar. Així doncs, vaig emprendre el camí i em vaig endinsar al bosc, fins a arribar al penya-segat en el qual hi ha un arbre, un roure, on des de petita jugava i escalava per poder veure tota la vall, la Vall de Cervaló. El meu poble estava just a sota del penya-segat, a uns tres-cents metres sota el qual hi havia uns quants arbres. Vaig pujar al roure, vaig començar a reflexionar, no trobava la causa per la qual la meva mare havia desaparegut, i el vidre... El vaig agafar i, girant-lo, em vaig tallar. El vidre es va tornar vermell, com si m'hagués absorbit la sang. Davant meu va aparèixer un remolí negre i jo, sense poder evitar-ho, vaig ser absorbida.

Em vaig despertar, vaig obrir els ulls i em adonar de per què tenia fred: estava en un escorxador. Aquelles gotes que sentia xocar contra el terra, en realitat era sang, sang de les vaques que estaven penjades amb ganxos que no paraven de grinyolar i hi havia tot de serres que eren més gran que jo, i que deurien tallar els animals per la meitat amb un soroll eixordador. Em trobava molt sola i tenia por. Em vaig aixecar, estava molt marejada i em sentia dèbil. Al costat meu hi havia un altre tros del vidre, el vaig agafar. Vaig travessar aquella sala dels horrors i vaig passar per una porta de ferro i, de sobte, em trobava en un port, un port abandonat. Allà hi havia quatre vaixells, encara que el port era molt gran, semblaven caravel·les, eren enormes i semblaven antigues. Vaig girar cua i vaig intentar sortir d'aquell port, però hi havia una barrera invisible per culpa de la qual no podia sortir. Així doncs, vaig entrar dins d'un vaixell, el que em semblava el més nou dels quatre, i m'hi vaig trobar un altre tros del vidre. Em vaig fixar amb els trossos que ja tenia. Els vaig agafar i es van ajuntar, com si fos un trencaclosques. Formaven un semicercle, per tant, vaig deduir que li faltava una altra meitat. Vaig sortir de la caravel·la i vaig entrar a la segona. Allà hi havia una aranya immensa que vaig aconseguir estabornir gràcies a la fona que em va donar el meu avi quan era petita, i vaig sortir corrents. Vaig entrar a la tercera, i allà sí que hi vaig trobar la porta, que vaig travessar amb prou forces, ja que cada cop estava més cansada i em costava més caminar, però em vaig armar de coratge i vaig seguir endavant, on em vaig trobar en un altre món, diferent als altres dos que em vaig trobar anteriorment: un món fet tot de llaminadures, dolç, feliç. Estava al cim d'una muntanya feta de caramels de tots colors i des d'allà podia veure un poble no gaire gran, fet a partir de cases de xocolata i els seus habitants, que eren

galetes en forma de persona, semblaven molt bona gent. Així que m'hi vaig acostar, em van convidar a quedar-me a dormir a l'hotel que hi havia al poble i a un banquet, ja que van veure que feia molt mala cara. Així que l'endemà tenia totes les energies renovades per poder continuar el viatge, tot i que en aquell poble em tractaven molt bé i hi estava molt còmoda. Havia de trobar la meva mare, i sabia que per trobar-la hauria de completar el vidre. Vaig caminar pels camins més fantàstics que havia vist mai: caminets de xocolata, escales de caramel tou, arbres de regalèssia i matolls de núvols. Vaig entrar a una cova de xocolata en la qual, després de trobar un altre tros de vidre pel terra, vaig aconseguir passar a un altre món, les muntanyes mineres. Allà vaig agafar una vagoneta amb la qual vaig arribar a les profunditats d'unes mines d'uns minerals que no havia vist mai: de colors canvians i completament abstractes, transmetien escalfor i llum, cosa que em permetia poder veure la mina sense la necessitat d'una llanterna o una torxa. Pel camí a la porta de ferro, com si m'indiqués sempre el camí, vaig trobar un altre tros de vidre. Ja només me'n faltava un, i no sabia on me'l trobaria. Mentre ho pensava em vaig trobar tres camins, cadascun amb un cartell, el primer deia: "per poder anar per aquí, hauràs de ser un bon endeví", el segon posava: "si per aquest camí vols anar, molt bé hauràs de ballar" i el tercer: "si vols anar per aquí, d'un ferotge monstre hauràs de fugir". El tercer camí el vaig descartar des del primer moment, estava entre el primer i el segon, així que vaig escollir el segon: de petita vaig fer ball, però cantar... cantar no era el meu fort. Així doncs, em vaig encaminar pel segon camí, i al cap d'uns 10 minuts caminant cap a un territori desconegut, vaig trobar tot un seguit de tecles blanques, i un cartell que deia: "La cançó de la teva infància hauràs de ballar si per aquí vols passar", un fet que em va semblar molt estrany, perquè de petita m'agradava molt ballar cançons de Michael Jackson. Vaig començar a passar aquelles tecles ballant "Billie Jean", donant la casualitat que tocava només unes tecles blanques en concret. Vaig passar tot aquell tram i em vaig trobar una porta, suposava que l'última. La vaig travessar.

Em trobava en un cementiri antic, ple de làpides i era de nit, així que vaig agafar por de seguida. Vaig travessar-lo corrents, tot sense mirar, i em vaig entrebancar i vaig caure. No m'havia entrebancat amb una pedra, sinó amb el peu d'un esquelet. Vaig cridar. Em vaig girar i vaig veure que aquell esquelet era viu. Portava una capa negra que li tapava gairebé tot el cos i del coll li penjava una cadeneta daurada que lligava una ampolleta de vidre, una ampolleta de vidre que contenia l'últim tros del vidre que tenia jo i... la meva mare! Aquell esquelet amb la mirada buida havia sigut el causant d'aquest desastre! Vaig córrer com un llamp cap a ell i, sense que se'n pogués adonar, li vaig estirar la cadeneta, amb la mala sort que li vaig trencar el coll. Vaig obrir la ampolleta, vaig ajuntar tots els trossos de vidre i la meva mare va tornar a la seva estatura. De sobte, es va obrir un portal, el vam travessar i vam sortir d'aquell món fictici.

Vam sortir d'aquell portal, ens trobàvem a casa. El meu pare seguia llegint el diari, com si no hagués passat res. I d'aquesta manera també ens vam comportar la meva mare i jo.

SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia

Set dies de glòria

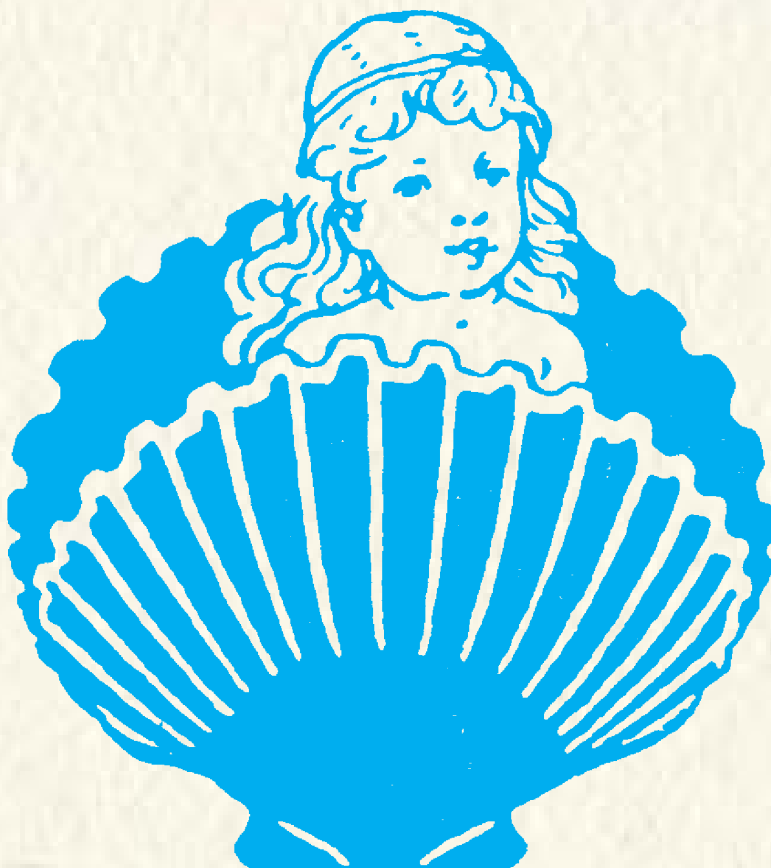
Nouhayla Fouadi

Ahir et despertaves
Eres tot un infant
El xumet, el xuclaves
I amb els ninos jugaves.

Avui et despertaràs
I seràs tot un home
Cantaràs i disfrutaràs
Amb els fills i amb la dona.

Demà et despertaràs
I al cementiri de Premià estaràs.
Els ulls no els obriràs
I els peus no els mouràs.

El quart dia tothom plorarà
I al cinquè ningú et recordarà.
Al sisè dia ja ho tenen superat,
I al setè estàs més que oblidat.

PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia

Un examen diferent

Marina Boct Barrera

Havia arribat el moment,
El control havia acabat.
No podia estar més content,
M'havia sortit genial.

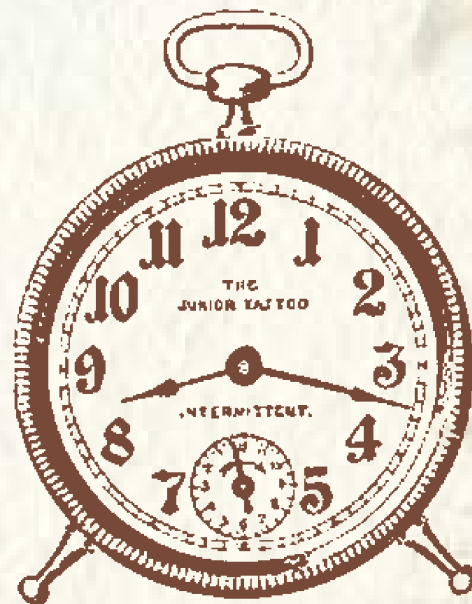
Estava en un lloc a Premià
amb un professor força vell.
Portava roba d'ancià
I no tenia cap cabell.

M'assenyalà amb la seva mà
Que sostenia un got d'aigua
Jo em trobava tan despistat
Que aprofità per tirar-me'l.

Sentia una bateria,
El to de la meva alarma.
Feia tard a astronomia
I no podien portar-me.

Ma mare ho havia aconseguit,
Havia pogut llevar-me.
M'havia quedat adormit
Estudiant per l'examen.

Vull que la meva mare em perdoni
Perquè l'examen suspendré.
Tot havia estat un somni
Menys la part del mullader.

Textos premiats Grup E: 3r o 4t d'ESO

SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa

Una guerra entre quatre parets

Alba Casas Castiñeira

Portar un any tancat o més allà dins no era el somni de qualsevol noi de 15 anys però el Marc es feia dur i semblava que s'estigués acomodant a aquell indret. Però ho dubto: l'adolescent tenia un somni que complir, com tots els xicots de la seva edat, però el d'ell era especial.

En Marc estava connectat a les noves tecnologies les 24 hores. Les màquines el mantenien viu. Una d'elles era la PSP3, d'aquestes que avui en dia tenen tots els nois de la seva edat. Aquesta va ser una de les nostres converses:

- Marc, com és que t'agrada tant jugar a aquests jocs?

- Anna, ara no puc parlar, un moment, si us plau,. Necessito silenci, concentració. Si no. Em maten.

L'altra màquina? Una bomba intravenosa, allò era el que realment necessitava per sobreviure. Si no, sí que em moriria. O això deien els metges. Jo sempre he pensat que el que et manté en vida són els somnis i les il·lusions. La d'en marc? Formar part de l'exèrcit. Tenia tots els models de videojocs de guerres i simulacions. Ell, però, ho prenia més enllà d'una simple simulació.

• Mare, saps què? Avui he batut el rècord! 157 morts en 3 minuts! Impressionant. De gran seré militar, sortiré a la tele. Avui he entrenat gràcies a la nova arma que he pogut comprar. És brillant!

Se'm partia el cor només de saber que tot el que deia era quasi impossible. Només un 5% de probabilitats que aquelles paraules s'arribessin a complir algun dia. Però a la vegada m'emocionava saber que un pacient era feliç.

• En Marc és un pacient excepcional – deia el cap de planta, metge i company meu--. Molts cops ha tingut intents de recuperar-se i tirar endavant amb el que té, però llavors torna a recaure. Només espero que un dia la recaiguda no sigui gaire forta.

• - Però... no podem fer-hi res?

• Ho hem provat de totes les maneres i res... tot empitjora en qüestió de dies.

Un matí el vaig anar a veure i semblava trist. Vam estar parlant i em va dir que no havia acabat la partida perquè havien vingut a posar-li el 'sèrum de l'heroi'. Jo li vaig prometre que el següent dia em quedava am bell i així jo el deixaria jugar mentre li posàvem el 'sèrum de l'heroi'.

I així va ser: els següents dies vam estar junts durant una bona estona i em va explicar que cada cop que mirava la pantalla era com si es posés dins del personatge, que sentia tots els trets, les explosions, que més d'un cop la intuïció l'havia salvat. Jo anava fent que sí amb el cap i tot allò em fascinava, em venia gran. Oi tant que va posar-se a la pell... Vam acabar la tanda del sèrum dues hores després.

Els dies eren monòtons. Alguns dies trobades a l'habitació es feien més d'hora del compte i encara me'l trobava arraulit entre els llençols. Aleshores jo me'l quedava mirant pensant si encara seria capaç d'aguantar tot el que aguantava ell amb aquella felicitat, una felicitat contagiosa. Normalment, mentre jo supervisava la seva presa salvavides del líquid, es despertava enmig d'un somni sobresaltat, però la meua companyia el calmava. Això també és una de les coses més satisfactòries del meu treball.

El dia 1 de setembre me'l vaig trobar amb el comandament de la PSP3 sobre el llit. Tenia la televisió engegada, amb una partida acabada. GAME OVER, posava. En aquell moment, tot de sensacions em van recórrer el cos de cap a peus. Li vaig donar la importància justa i em vaig quedar mirant el seu cos completament tapat durant uns segons. Estava adormit. Vaig anar a trobar la mà a la qual li posem el catèter i em va transmetre tota la fredor d'un coixí que representava un cos inert. I vaig trobar un escrit:

“Aquesta partida ha estat especial, ha estat la final. La que m'ha de dir si puc guanyar la guerra o no, almenys per la qual lluito aquí dins: un càncer. Sí, no cal mentir més. Una guerra que aquí dins sembla que no s'acabi mai. No cal continuar dient metàfores com “sèrum de l'heroi”, perquè d'heroi això no en té res. Amb mi està comprovat. Se'n diu quimioteràpia i punt, amb els seus avantatges i els seus inconvenients. Ha estat un any dur i aquí la guerra no ha millorat. Què hi perdo sortint al carrer i intentat anar a la guerra de veritat? Què hi perdo intentant complir els meus somnis...?”

Un dia us vaig escoltar parlant sobre tenir il·lusions. És el que em manté en vida, ja que entre aquestes quatre parets les estava perdent, així que o arrisques el cent per cent o no arrisques res.

La partida ha dit GAME OVER i ha estat el punt que m'ha fet pensar que aquí dins em moriré de totes maneres, però prefereixo morir perseguint el meu somni que no pas saber que el meu somni ha mort abans que jo.

Moltes gràcies a tots aquells que han fet el possible per mantenir amb vida les meves il·lusions.

Petons,

Marc”

Va ser en aquell moment que vaig saber que en Marc estava dins d'aquell 5% de probabilitats des d'un principi. Havia fet el millor que hagués pogut fer mai...

30

PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa

Gràcies, mestre...

Pol Rovira Sánchez

Surt a la llum la carta que va escriure David Bowie al seu fill Duncan Jones abans de morir.

Estimat fill,

El càncer ha vençut. És qüestió de dies, setmanes o alguns mesos, que la mort s'endugui la meva ànima d'aquest món. El temps que trigui depèn de la reacció del meu cos envers el tractament que estic prenent.

Aquest escrit pot ser considerat com un testament no oficial, com una carta de redempció o simplement una nova excentricitat d'un vell artista que només vol vendre més material escrivint aquestes línies. Però la raó real que em porta a escriure això és el fet que a molts de vosaltres us sorgiran molts interrogants després d'escoltar el meu últim disc. El motiu és que hi deixo recollides les meves sensacions en aquesta lluita que estic tenint contra un rival que sé que és més fort que jo i al qual no puc vèncer. Sé que el disc no agradarà a tothom però tampoc és la meva intenció. En una situació en què et veus a les portes de la mort sense poder-hi fer res, primer de tot sents una gran impotència, perquè saps que penedir-te dels teus errors no et farà sobreviure uns anys més. Ja ets sentenciat. I en segon lloc la presència de la mort et fa reflexionar profundament sobre què has estat. Pots estar totalment penedit, o bé estar molt orgullós del que has fet en vida com és el meu cas. Però sobretot et fa pensar en què vols ser el temps que et queda

i quin vols que sigui el teu llegat. I jo que he viscut per la música i ella m'ho ha donat tot a mi, vaig decidir que el meu llegat seria expressat mitjançant un últim disc totalment diferent a tot el que havia fet durant la meua carrera com a artista. Així faria que la gent es preguntés el perquè d'aquell so tan diferent.

La cançó que dona nom al CD, que s'anomenarà "Black Star", resumeix totes les meves sensacions i emocions des que em van comunicar que després de molta lluita -divuit mesos per ser exactes- la malaltia havia guanyat la batalla. El primer que sentís és una agonia i desesperació immenses, però després això es veu minvat per l'aparició de la por pel que és desconegut. En aquest cas, parlo de la mort, concepte que coneixem i que sabem que ha d'arribar tard o d'hora però pel qual ningú ens prepara. Així és com comença la cançó, transmetent dolor, inquietud i agonia. Però durant el desenvolupament de la malaltia hi ha un moment en què t'adones que no t'has d'ensorrar i has de continuar lluitant i vivint la vida, tot i saber que el seu final és pròxim. I la cançó reflecteix aquest sentiment de satisfacció, d'haver viscut tal i com havies desitjat fer-ho i sentint que després de la mort, anem a un lloc millor que la Terra. De vegades he sentit que només sóc desitjat per una xifra de diners que et fa ser més atractiu com més zeros tingui. Finalment a l'últim tram torna a arribar l'agonia de no saber si aquest lloc millor existeix de veritat o és una simple invenció per a mentalitzar la gent de que no temis la mort. Aquestes són les sensacions que vull transmetre i crec que la música ha jugat un paper molt important ja que és el mitjà perfecte per transmetre emocions.

Ara fill meu el que resta de carta va dirigit a tu personalment.

Duncan sempre he estat una mica excèntric. Ho reflectia en la meua música i no m'avergonyeixo d'haver estat tal com sóc. De l'única cosa que em penedeixo és de no haver passat més temps al teu costat. Els escenaris són capritxosos, igual que la fama i et vaig tenir en un moment en què semblava que el més important per mi eren els diners i les gires mundials. Però vull que sàpigues que des del moment en què et vaig veure, tan petit i innocent, vaig sentir per tu un amor immens, i va ser aquest el que em va fer dedicar-te una cançó. Sé que sempre has intentat brillar per tu mateix i no pel cognom que portaves per defecte, per dir-ho d'alguna manera. I això és el que més orgullós em fa sentir de tu. Ho has aconseguit. Has triomfat gràcies al teu talent, esforç i ganes. Et felicito de tot cor i amb tot l'orgull de pare que aconsegueixo transmetre mitjançant les paraules, que com saps, no són el meu fort.

M'agradaria que aquesta carta no sortís a la llum abans que sigui mort, perquè si no causaria una commoció que no m'agradaria haver de compartir amb la premsa. No espero que entenguin el disc. Simplement el perquè de la seva existència.

Amb tot l'amor que em queda et desitjo molta sort i et dic que aprofitis i visquis la vida que et queda per davant, fill.

32 **SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia**

Desmoralització

Sergi Cárdenas Burgos

Despertes, sents com el món se't cau a sobre,
Pensament negatiu, ara tot et destorba.
Tot el que t'envolta et torna més negatiu,
I sents que per un moment vols deixar d'estar viu.

Desaparèixer una estona per veure què se't presenta,
Per a veure exactament qui enyora la teva presència.
En aquest moment t'adones que ets prescindible,
Que per als que t'envolten ets invisible.

I tens ganes de marxar, d'anar lluny,
Del món, a una altra part,
On res ni ningú et pugui subestimar.
Desfogar-te amb poesia, teràpia gratificant
Per a tots aquells dies en què estàs distant.

PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia

DESERT

Textos premiats Grup F: de 15 a 18 anys

SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa

Un monstre al meu armari

Paula López Parra

Quan vaig obrir els ulls per primer cop, enmig de la nit, no vaig veure més que foscor tacant l'estança. L'aire fred d'aquella nit d'estiu entrava per la finestra oberta i feia ondejar la cortina, que de tant en tant m'acariciava el braç. Potser va ser allò el que em va despertar, o potser va ser la gelor que cobria tot el meu cos. Amb un moviment cansat vaig estirar el braç cap al llençol, però em vaig haver de moure per tal de buscar-lo. On era? Vaig obrir més els ulls, tot intentant percebre alguna forma mentre amb la mà anava palpant al voltant dels peus del llit. Ni rastre del llençol. Vaig estar a punt de desistir i tancar la finestra, potser era el que hauria d'haver fet des del principi, quan amb la punta dels dits vaig sentir una humitat que em va desconcertar. D'on podia caure aigua? Al pis no hi havia goteres, i ara que ho pensava, tampoc plovia. En posar-hi el palmell de la mà vaig notar que estava més aviat calent que no pas fred. Una gota va caure aleshores damunt del meu canell, relliscant lenta i pesadament en direcció als meus dits. Vaig notar una punxada de ràbia, i en aixecar el cap, els meus ulls ara acostumats a la nit van començar a percebre una forma estranya damunt l'armari que hi havia als peus del llit. Que es movia, no en vaig tenir cap dubte.

Al matí següent em vaig despertar suada i amb un esgotament immens. No sabia ben bé què havia passat aquella nit, però després d'haver-me aixecat a encendre el llum i a rentar-me la cara, em vaig adonar que no hi havia res estrany a l'habitació i que segurament tot havien estat imaginacions meves. Tot i així no havia aconseguit descansar massa i no deixava de donar-me cops contra el mobiliari a causa de la son. Vaig vestir-me i em vaig obligar a canviar la cara si volia que el dia sortís bé. I havia de sortir bé, ja que havia quedat amb en Biel i necessitava arreglar-ho tot. Vaig comprar un cafè i mentre em dirigia cap al nostre parc de sempre tenia la sensació que tothom em mirava. Vaig introduir-me pels carrers menys transitats i em vaig observar desesperada pensant que potser m'havia posat tota la roba del revés. Però tot era al seu lloc i un altre cop m'havia imaginat coses que no eren. Els pensaments passaven a tota pressa pel meu cervell i no podia retenir-ne cap. Em devia estar passant alguna cosa? Vaig tancar els ulls i vaig respirar profundament deixant que fins i tot el soroll de la carretera desaparegués. Quan els vaig obrir em vaig marejar però no hi vaig voler donar importància. Vaig començar a caminar sense mirar gaire al meu voltant i quan vaig ser al parc vaig mirar l'hora. Havia arribat més aviat del que esperava, i encara quedaven vint minuts fins que arribés en Biel. Estava tan nerviosa que no vaig deixar de mossegar-me les ungles fins que em vaig fer sang i em vaig haver de llepar el dit. El cafè encara continuava calent i vaig beure'n per fer desaparèixer el sabor metàl·lic que la sang m'havia deixat al paladar. Cinc minuts. Un nen amb una samarreta de superherois va passar davant meu clavant-me una mirada penetrant que em va gelar. No podia deixar de mirar-lo, i és que em resultava molt familiar, i no sabia de què. Va continuar caminant fins que va desaparèixer de la meua vista. Aleshores vaig veure en Biel que s'aproximava des de lluny, i les cames i els braços em van tremolar incontrolablement. Vaig subjectar el cafè amb les dues mans i vaig beure un altre glop per aparentar normalitat. El vaig mirar mentre caminava cap a mi i vaig recordar el dia en què va començar tot. Va ser a l'hivern, i feia tant de fred que l'asfalt estava cobert per una capa de gel. No ens coneixíem gairebé de res, i un amic ens havia deixat a soles perquè havia hagut de marxar corrents cap a casa. Jo anava al seu costat, i el primer minut es va fer molt incòmode mentre caminàvem en silenci, així que vam començar a parlar. Tot sorgia amb naturalitat fins que vaig relliscar i em vaig colpejar el cap al terra. La neu del costat del camí va agafar una tinció vermella a causa de la sang que brollava del meu cap i en Biel ràpidament em va

aixecar del terra i em va portar a l'hospital. Va voler trucar a una ambulància, però jo m'hi vaig negar argumentant que podia caminar per mi mateixa. La veritat és que estava bé poder anar subjectada pels seus braços, però m'estava començant a marejar molt, així que li vaig demanar un cigarret i es va quedar al·lucinant quan li vaig dir: "Estic totalment convençuda que aquest serà el meu últim, així que deixa'm gaudir abans de morir, però no truquis pas a l'ambulància". No recordo gairebé res més després d'acabar-me el cigarret, però quan em vaig despertar estava a l'hospital amb una bena al cap i una infermera em deia que ja podia marxar cap a casa. En Biel m'hi va portar, i quan vam ser davant la porta del meu pis em va besar. Però tal i com em va confessar després, no va ser el nostre primer petó, ja que me n'havia fet un altre mentre estava inconscient. El seu argument va ser que es pensava que em moriria als seus braços, i no podia deixar-me marxar sense gaudir.

—Gala?

Em vaig sobresaltar i vaig veure que en Biel estava parat davant meu esperant una resposta a alguna pregunta que m'havia fet, i jo ni tan sols l'havia escoltada. Em vaig excusar i crec que va notar el meu nerviosisme quan va seure al meu costat.

—En què pensaves? — em va preguntar aleshores.

—Jo.... en res. — Em vaig mossegar el llavi inferior i el vaig mirar melancòlica mentre ell em dedicava una de les seves mirades que deien: "Digues la veritat".

— Pensava en el dia en què em vaig obrir el cap. — vaig dir de sobte.

Ell no va contestar. Només em va continuar mirant fixament i en silenci fins que vaig apartar la mirada i vaig aixafar el got de cafè amb la mà, deixant que els últims glops s'escampessin pel terra tacant-me. En Biel va deixar anar un somriure que em va fer ràbia i em va encantar alhora. Però em vaig fer la forta i el vaig mirar recelosa. Per què havia de riure de les meves ximpleries després d'haver-me deixat? No ho suportava.

—Biel, para, no em facis això — vaig dir secament.

—Pensava que volies que fóssim amics. O potser que voldries tornar amb mi — va respondre.

—No vull ser amiga teva, i tornar... saps de sobres que no puc viure sense tu, però no sóc jo qui t'ho ha de demanar.

—Ah no? — va dir sorprès.

—Tu em vas deixar, tu em vas fer mal, hauries de ser tu qui demanés perdó i una segona oportunitat, jo ja he fet suficient citant-te aquí.

—Gala, no veus res del que passa, oi? — em va atacar. — Ets tu la que estàs equivocada, ets tu la que em vas deixar a mi.

Una punxada de dolor va arribar al meu cos, i de nou vaig tenir un milió de pensament creuant el meu cervell a mil per hora. No entenia res del que estava passant. Recordava perfectament com em va deixar ell a mi, com em va dir que ja no volia cuidar-me mai més, ni trucar-me cada nit, ni aixecar-me del terra cada cop que queia, ni portar-me a l'hospital perquè em posessin punts quan em tallava. Recordo que em va fer plorar i jo li vaig llençar un llibre al cap que per sort no li va fer mal. Era un pensament tan dolorós que encara perdurava, i no podia ser que jo estigués equivocada, sabia que no ho estava. Em vaig enfadar encara més amb ell per mentir-me d'aquella manera.

—Com pots ser tan mala persona? — li vaig recriminar.

—Si us plau, escolta'm, ara mateix no ho entens, però...

—Calla. — El vaig tallar mentre intentava no plorar. — Jo pensava que podríem arreglar les coses, que podríem al menys estar millor que ara. Jo et trobo a faltar Biel, tenia moltíssima por de

perdre't però tu no vols arreglar les coses.

—T'equivoques, jo sí que vull arreglar les coses, però no de la manera en què tu ho veus. Gala, tu no tenies por de perdre'm a mi, tu tenies por de perdre't a tu, i això és el que t'ha passat. T'has de trobar a tu mateixa.

Em vaig quedar muda. Trobar-me a mi mateixa? El vaig mirar desconcertada i ell no va saber dir-me res més. Vaig començar a plorar mentre m'agafava la mà i m'intentava tranquil·litzar. Però jo el vaig apartar i li vaig dir que l'estimava, però que havia estat un error veure'ns. Decidida, vaig començar a córrer per refugiar-me al meu petit pis i no vaig mirar enrere ni al voltant ni un sol cop. La gent segur que em mirava ara, però no m'importava. L'únic que volia era quedar-me sola. Així que quan vaig tancar la porta del pis darrere meu em vaig deixar caure a terra plorant, i va passar una eternitat fins que vaig poder moure'm fins a l'habitació i continuar plorant allà. El llit continuava desfet, i me'n vaig alegrar perquè m'hi vaig ficar a dins i a poc a poc em vaig quedar adormida.

Vaig tornar a obrir els ulls quan ja era fosc i vaig tenir un déjà vu de la nit anterior. Vaig mirar aterrida cap a l'armari i vaig deixar-me caure de nou al llit quan vaig veure que no hi havia res estrany. Però ja no podia dormir, ni menjar, ni fer res que no fos pensar en el Biel. El meu amor, la meua vida sencera, i l'únic que m'importava. I l'havia perdut perquè ell ho havia volgut. Estava molt enfadada per les seves paraules, ni tan sols havia volgut admetre que tot havia estat culpa seva. Com podia atrevir-se a dir que jo l'havia deixat a ell? Les llàgrimes van relliscar de nou mullant el coixí mentre un altre pensament m'envaïa: M'havia perdut a mi mateixa?

Tot i que sabia que era una excusa, aquella frase m'havia fet dubtar molt pel fet d'adonar-me que potser era veritat. Vaig sospirar, tan capficada als meus pensaments que quan la cortina em va fer pessigolles al braç vaig fer un bot. Hauria jurat que la finestra era tancada. Bé... potser no ho estava, és clar. La vaig tancar amb un cop enfadat i quan em vaig girar vaig deixar anar un crit que va trencar la silenciosa nit. Enmig de l'habitació hi havia una gran silueta de grotesques formes a la qual només li podia veure els ulls brillants com dos cristalls. Un calfred va recórrer la meua columna i em vaig adonar que estava atrapada amb aquell ésser dins l'habitació i que no podia sortir. Aquell monstre se'm va aproximar lentament amb passos pesats i jo em vaig quedar sense alè, tremolant com ho havia fet aquell matí, amb la diferència que ara ho feia de por i no de nervis. Vaig retrocedir tot el que vaig poder fins a topar amb la paret, i quan el monstre va ser ben a prop meu, vaig poder veure la seva pell viscosa, i vaig sentir aquella escalfor quan havia notat la nit anterior quan una gota d'aquell líquid viscos em va tocar la pell. El tenia a tan sols uns centímetres de mi quan vaig tancar els ulls desitjant tenir un dels cigarrets d'en Biel a les mans. I just quan pensava que aquell era el meu final, el monstre em va llençar una alenada calenta que em va provocar mal de cap. Milers d'imatges van entrar al meu cervell i em vaig sentir més desorientada que mai. Imatges de mi mateixa tirada al terra amb sang al meu voltant i en Biel subjectant-me el cap i plorant, una altra del moment en què, vestit de negre, plorava davant del meu cos, i una altra en què érem feliços i sense preocupacions. Allò que veia era el que passaria? Vaig obrir el ulls i vaig veure com el monstre retrocedia i s'amagava dins l'armari. El fred i la por havien passat, però estava esgotada, i com que no tenia gairebé forces, vaig adormir-me de nou.

Vaig despertar-me amb en Biel al meu costat. Vaig suposar que encara guardava una còpia de les claus del meu pis, i la seva presència em va fer la persona més feliç del món. Tot i el rancor i el sentiment d'indignació que sentia, res no em feia somriure més que veure'l al meu costat. El vaig començar a acariciar a poc a poc apartant-li el cabell de la cara com si allò fos un somni. Vaig intentar no despertar-lo, però va obrir els ulls i em va mirar somrient.

—Gala, ja ho has entès —va afirmar.

Però jo no sabia de què parlava:

—Ho he entès? El què?

En Biel em va agafar les mans i em va fer seure al llit. Sempre repetia els mateixos moviments quan volia dir-me alguna cosa important.

—El que has vist.... —va començar.

La imatge del monstre va tornar a mi i espantada vaig mirar cap a l'armari, però en Biel em va assegurar que no hi havia res allà. Un altre cop havia estat una il·lusió meva? Necessitava entendre-ho tot, i amb cura, m'ho va anar explicant. Les seves paraules em van fer canviar pas a pas, mentre a poc a poc anava analitzant-les i construint el puzzle al meu cap. Tot anava cobrant sentit, però em negava a acceptar els disbarats que m'explicava. Se suposa que jo era la boja? Era tot el món, el que s'havia tornat boig. Li vaig refutar els arguments un cop rere l'altre, però no va funcionar, i quan em va explicar per què jo l'havia deixat a ell, em vaig ensorrar. Les llàgrimes van brollar mentre l'abraçava i li demanava perdó per una cosa que ni tan sols recordava haver fet. Però masses coses havien sortit malament, i demanar disculpes era l'únic que em quedava. Jo no he fet, no he fet, com vaig poder? Les preguntes no deixaven de sorgir i quedar suspeses a l'aire ja que en Biel no les sabia respondre. Què havia fet? No vaig entendre el que em va passar pel cap, i vaig continuar demanant perdó per haver-lo abandonat. Per què em vaig suïcidar? No ho sabia.

Vaig abraçar en Biel mentre la resta de la història cobrava sentit. Jo em vaig suïcidar i el vaig abandonar. Vaig aparèixer aquí, en aquest món de morts on tothom em mirava perquè era una intrusa. I aleshores al meu cap va semblar que ell em deixava, que ja no m'estimava més, perquè ens havíem de separar, ell era viu i jo no. Els remordiments rondaven per l'habitació i de sobte vaig adonar-me d'un punt massa important com per passar-lo per alt: abans ell era viu i jo no, però ara estàvem junts. Em vaig separar dels seus braços i el vaig mirar intentant trobar les paraules per formular la pregunta.

—Biel.... si jo sóc morta... què fas tu aquí?

Ell em va mirar tristament i abans que respongués ja ho vaig comprendre.

PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa

DESERT

SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia

Ànima obtusa

Arnau Divins Rodríguez

Ànima obtusa

Sóc la llàgrima, al bell mig de l'oceà

Passa pàgina, em volgueren consolar

Deus ser màgica, i tant que em vas encisar

No era vàlida, la vida sense tu era en va.

Sóc l' alè, perdut en la tempesta

Què he de fer? Si l'agonia és tan molesta
Provaré, d'esforçar-me més en la conquesta
Perquè sé, que el teu buit no es contraresta.
Sóc un raig, que entra pel teu balcó
Cap on vaig? On vagis tu hi vaig jo
I què faig? Amb aquesta tremolor
Des de maig fins abril cada any sense por.
Tu ets el cel, jo sóc un núvol que et solca
Un anhel, com he estat tan poca-solta
Com la mel, la dolçor sempre enfolca
Un estel, que fou cruel i a la fi està absoluta.
Som passió, ara que tornes a ser meva
El perdó, fa que surti el sol, ja no neva
La millor, la que l'esperança eleva
Tal calor, només d'aquesta dama quan es lleva.
Ets un vici, però només n'ets el meu
No és difícil, caure rendit als teus peus
Un suplici, haver-te de dir adéu
Que el pèl s'erici, només de sentir la teva veu.
Ets la lluna, que il·lumina tots els meus somnis
Mil i una, nits que amb tu viuré d'ensomni
Cadascuna, de les carícies fa que em desplomi
De fortuna ni una engruna la importuna féu que et domi.
Sóc la fulla, que dansa perduda en el teu so
Que es belluga, ballant hipnotitzada pel teu do
I et despulla, veloç, a la velocitat del tro
I pampalluga, fins que et mulla amb l'agulla de l'escurçó.
Ets l'encís, aquell capaç de fer miracles
El vernís, que m'ha fet lliscar per tants obstacles
Com l'abís, al que em destinaven els oracles
El compromís que acudís al paradís
d'on el meu cor de trencadís és l'indivís pinacle.
Jo el teu numen, i tu la meva musa
Ara surten, sentiments fora la brusa
Si perduren, ara i sempre sense excusa
Tan il·lusa i tan confusa
Abans intrusa ara reclusa
No refusa si ,difusa, usa la parla andalusa

I no m'agusa,
aquella coïssor com de medusa
Amb la seva lluisor aprengué bé la lliçó
Que no és ella sinó jo qui visqué amb la picassor d'una ànima tan obtusa.

PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia

Paraules atrapades en neons envellits

Daniel Cantos Gálvez

Paraules atrapades
en neons envellits
vasos a mig buidar
amors a mig teixir
el vent esborra petjades
el mar trenca castells.

El far de fum i cendra
s'apropa des del fosc
roent gos del dimoni
s'acosta famèlic
assetja les seves preses
viatgers pel pont d'estels.

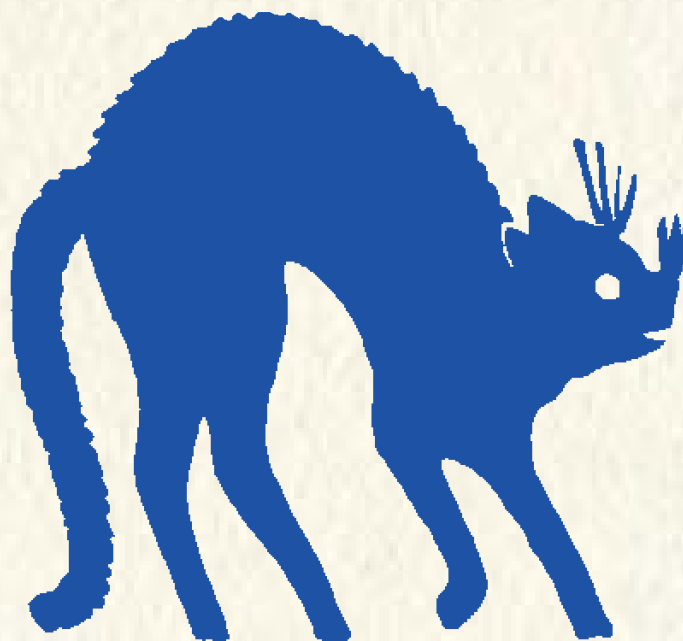
Trenca la nit
boja cridòria
Per favor passeu de llarg
Trenca la nit
Boja cridòria
És el fred,
que cala els ossos.

Les ànimes, soles
nedant contracorrent
És el mar la gentada
i és el corrent el destí.
Un gat espantat fuig lluny.
Un gos de carrer s'escapa.

Es teixeixen parany
Són fines teranyines
en les que tothom cau
Porta el vent crits de victòria.

Batega el cor de ferro
del que anomenem urbà.
Cadascú fa seua via
Cadascú pel seu camí.

Es lliuren batalles
contra el silenci odiat
però mes a mes, nit a nit
augmenten cada lluna
les paraules atrapades
en neons envellits

Textos premiats Relat Curt: de 13 a 18 anys

PRIMER PREMI del grup modalitat RELAT CURT

Rellotges

Marina Muñoz Montañola

Pluja. Molta pluja. Massa pluja. Necessito que em toqui l'aire, porto quatre dies tancat a casa. Apago tots els llums, obro la porta del pis, surto i tanco amb clau. Baixo les fosques i velles escales de dos en dos. Estic tan mancat d'aire fresc i vaig tan ràpid que no penso en agafar un paraigües. Saludo la portera amb un cop de cap i empenyo amb ímpetu la pesada porta feta de vidre i ferro forjat. La pluja comença a endormiscar-se, fins que tan sols unes poques gotes repiquen contra el carrer folrat de llambordes. Camino amb lentitud, inspirant profundament a cada alenada. L'aire fred punxa el meu interior. Avanço, sense rumb, sense pensar-hi.

Quan aixeco el cap, m'adono que els carrers que m'envolten no em són familiars, però no em preocupa gaire. Al cap d'una estona, la pluja es desperta de nou, i cau cada cop amb més fúria. Intento trobar un lloc on refugiar-me, però la sort no m'acompanya. Els foscos portals són ocupats per ombres vestides amb pesats abrics, que deixen passar el fred pels forats a les butxaques. Trobo una botiga que, sorprenentment, no és tancada. Al fosc vidre de la porta hi ha gravat un rellotge, gairebé inapreciable pel pas dels anys. Hi entro. L'estança descansa en la penombra, només il·luminada lleument per unes antigues làmpades. L'aire és dens, pesat. El sostre és tan alt que es perd en la foscor. Centenars i centenars de rellotges de peus alineats formen passadissos que fragmenten l'habitació. Bé, més que passadissos, formen un laberint. Les parets també estan encatifades amb rellotges de totes les classes, formes i colors. Trigo uns segons a adonar-me que cap dels rellotges funciona, i molts tenen el vidre esquerdat. Passejo mig hipnotitzat pels camins d'hores i minuts i, curiosament, perdo la noció del temps. Un lleu cruixit em desperta del meu trànsit, i m'adono que encara no he trobat ningú que s'encarregui del lloc.

Miro a través del forat entre dos rellotges, i veig una dona vella, observant, d'esquena a mi, un rellotge, amb l'esfera esberlada. Porta la cabellera blanca i espessa recollida en una trena, que li cau fins la cintura. De sobte, el cruixit es repeteix, però més fort i llarg, i al cap d'uns segons el vidre del rellotge esclata, volant per l'aire en mil i un pedaços. Tot seguit, les agulles, que estaven quietes marcant una hora concreta, comencen a donar voltes frenèticament, i tot i que estic aterrit, no puc apartar els ulls. A poc a poc, comencen a frenar, i paren, marcant una altra hora. La vella, llavors, tapa el rellotge amb un llençol descolorit, creant una figura fantasmal que m'observa. La dona es gira, i clava els seus ulls en els meus. Són de color de gel, i estan morts. Procuro no fer soroll, tinc una estranya por que em descobreixi. "Sé que ets aquí", diu. Una pesada llosa al meu coll fa que ni un so pugui sorgir de la meua boca. "Vine." Es comença a allunyar, i inconscientment les meves cames la segueixen. S'atura davant d'un rellotge.

"Aquest és el teu. Cada rellotge pertany a algú. Si recordes l'hora que vas néixer, comprovaràs que és la que marca. L'esquerda va aparèixer el dia del teu primer aniversari, i va fent-se gran a mesura que el temps corre. Quan la teua essència s'esvaeixi, el rellotge marcarà l'hora del teu adéu, i morirà amb tu. I quan arribi una nova vida, el seu rellotge substituirà el teu, i així una vegada, i una altra, i una altra, fins a la fi del món."

Miro fixament el rellotge, que té l'esfera plena d'esquerdes, tantes, que quasi no s'aprecien les agulles ni les hores. El cristall cruix fortament, se'm fa un nus a la panxa, empasso saliva, i tanco els ulls.

**Textos
premiats
Grup G:
de 19 anys
en endavant**

PRIMER PREMI del grup G modalitat A PROSA

Temps de cafè

Sònia Gayete Lafuente

Tic tac. Ara tornarà, només surt pel cafè de mig matí. Per fi cinc minuts en blanc a la seva agenda, dels que mai desaprofita.

Després dels maldecaps de la nit passada, la cafetera nova del despatx ha adquirit un valor inestimable per a la Clara, i per a tot l'equip. Al seu voltant s'hi han estat apinyant metges de guàrdia des de les set tocases, carregant piles de pobra autonomia, com si fossin models informàtics massa antics per a restar més d'un parell d'hores sense endoll. Ja s'havien queixat abans de les abusives condicions laborals sense gaire èxit, al·legant que si els lligaven a jornades de més de vint-i-quatre hores, també estaven condemnats a empatxar-se de terrible cafè de sobre. Fins ara l'única conseqüència de les manifestacions i marees blanques havia estat un silenci conscient de les altes esferes; aquesta vegada, però, la simpàtica resposta de la gerència s'ha materialitzat en un moderníssim model de cafetera automàtica... Una ocurrència perduda entre la comèdia i la impertinència, sí; però aquí segueixen abeurats els sanitaris. Al millor combustible. Tic tac. Em pregunto si aquesta frenètica premissa deu constar com a clàusula contractual: el signant es compromet a formar part de la complexa xarxa de doctors connectats a maleïdes cafeteres. Riiiiiiing!!

Han passat quinze minuts reparadors en lloc de cinc en absència de la Clara, però ho necessitava. Ja somriu renovada, i fins i tot es diria que el to de la seva pell ha millorat. Ni que li haguessin tret cent anys de sobre, caram! La privació de son tot ho exagera, ja ho sap. Amb els ulls més oberts, ara sí, entra de nou a la consulta com un gladiador a l'estadi. Tic tac. Són les 12:10h. Comptaré els quarts fins a la propera tassa.

A l'altre extrem del servei, l'auxiliar exhausta comença el seu torn. Provenent d'una altra feina mal pagada, acaba d'entrar i ja pensa en el moment que li marqui l'hora de sortida. Pacència. Fa setmanes que resta els dies pel pont de Setmana Santa, encara que el millor pla que se li acut és simplement descansar, ocupar-se una mica d'ella mateixa, estar tranquil·la... cosa que potser no és tan simple, de fet. En qualsevol cas, el calendari de la saleta mostra dinou jornades laborables abans de les vacances. Ah, espera, li faltava una creu. Ara sí, divuit torns pendants doncs; un lapse acceptablement curt, però alhora prou llarg com per a no complaure-la. Jo, que sóc més constant que ningú, mai corro al ritme desitjat. Revisa altre cop que no faltés cap altre dia per ratllar, a veure... No no. En són divuit. Tic tac. Va. Sospira i es concentra en les demandes de la supervisora d'infermeres. Ja no sap què li deien.

En Francesc també porta un matí angoixant. Continua adolorit del genoll esquerre arran d'una estúpida distracció durant el partit de futbol dels diumenges amb la seva colla de l'institut. Una mica de gel i au, esperant que fos suficient. Va negar-se a consultar-ho amb el traumatòleg del segon pis per por d'una inevitable baixa laboral de conseqüències incertes; i ara encara dissimula la coixesa mentre tragina amb altres lesionats per l'edifici, pensant que potser a la seva edat ja no està per aquestes coses. Els anys que encara li queden transportant lliteres amunt i avall... se li fan un món. Tic-tac, tic-tac. Encara les 13:27h. Els matins se li estiren, es fan molt més llargs des que ja no disposa d'aquells vint minuts tres cops al dia per a la cigarreta de torn. Ara porta xiclets de nicotina, que no li calmen l'ansietat abstinent i el mantenen a la defensiva. Visiblement està passant un mal tràngol, i consti que no estic a favor del tabaquisme. Ha deixat de fumar per qüestions d'estalvi, no pas per responsabilitat sobre els seus pulmons. Com la majoria, consumits

pel consumisme. És prou irònic que, fins i tot dins un hospital i en els afers més quotidians, l'economia decideixi més que la salut.

El portalliteres entra al despatx per a un descans fingidament improvisat. Pretén donar temps de recuperació a la seva cama, amb l'excusa del capritx d'un cafè. Està de sort que un parell d'estudiants en pràctiques de l'adjunta facultat de medicina estan monopolitzant la nova màquina, pel que ell podrà seure un moment, a l'espera. Quin alleujament... Tic-tac. Set minuts més tard es prepara la tassa i se la pren, estenent-se en cada xarrup, observant els universitaris embadalits amb les pantalles dels seus respectius smartphones, aliens a tota realitat present en ple tercer o quart curs de carrera. Vertiginós. No veig on amaguen la vocació. Tic-tac. Tant se val. Mentre la resident sortint de guàrdia no vingui a reclamar-los atenció, no semblen tenir cap intenció de moure's del lloc on són; i aquesta, ofegada de son sense haver aclucat l'ull en tota la nit, ja prou penes paga per acabar de passar les visites de planta, com per a posar-se ara a perseguir estudiants.

Tic-tac. No continuaré... Podria seguir esbocinant i descrivint els moviments de cada peça vivent del tauler de l'hospital fins al darrer detall. Els conec bé, fa anys que els observo. Però no cal posar-hi més matisos gràfics, és un dia normal i el color de la pintura mai acaba de virar del marró... No hi ha manera. Els aviso a cada quart, cada hora de cada dia... Tic tac, tic tac. Però no m'escolten malgrat em senten. Riiiiing! Des de dalt es veu l'esquema clar: estan cansats, saturats i amb raó, massa ocupats com per a tenir una visió com la meua, que m'escarrasso en marcar el temps que passen sense aturar-se a transcendir d'aquesta bogeria de sales d'espera exponencialment tipiques de malalts desatesos. No és culpa vostra! Falta personal, cada cop feu torns més llargs i més durs, i l'únic que cau després de tant rebombori és aquesta cafetera del brbbrrrrr incessant, símbol de la imbecilitat. La que té tot el que no necessitàveu per a res. El cafè només hauria de tenir gust de cafè i no d'avellanes, caramel, xocolata, vainilla o fruits... plaers en càpsules generats en segons, amb l'escuma justa i una cançoneta de fons; més tantes altres funcions afegides que no s'usaran, però engreixen el tiquet de compra i l'orgull del comprador. Com les sabates cares que us diferencien del descalç, però avui molt més del germà mediocre de les xancletes velles a ulls dels cobdiciosos, l'admiració dels quals més aprecieu. És prou corrupte, però funciona.

Si les meves manilles fossin més llargues la llançaria per la finestra. Companys, no voleu una cafetera. Voleu les condicions laborals que pertoqueu, voleu hores lliures, la consciència tranquil·la i tot plegat per a dormir relaxats i no sentir aquesta necessitat fervent de més i més cafè que us faci sentir productius i competents abans d'esdevenir l'excusa perfecta per a seguir retallant plantilla. No ho veieu? Justament el que desitgeu és desfer-vos de la cafeïna, mentre us fan callar amb una cafetera. Tot és temps buit mentre les artèries hospitalàries continuïn oxigenant-se d'ella a través dels vostres caps cots. Encara haureu d'estar agraïts del regal...?

Heu perdut. La supremacia descansa en mans de la competitivitat ferotge pel premi gros, dividit entre el menor nombre possible de butxaques llaminereres. Però si vosaltres sou els competents, per què són seves les butxaques plenes? Tic-tac, tic-tac. Entràreu a l'arena d'aquest circ plens d'ideals humanistes i no us reconec. Abatuts per la guerra antropològica de la por, on es devalua tant la feina com el treballador. No us adoneu que quan cadascú només es mira el melic, sou dèbils? Dòcils amb fe de rebels, cecs! Els llibres de política i sociologia de tots els temps en parlen, no és cap secret. S'ha fet per terres, religió i poders. I seguiu caient. Qualsevol dictador ho sap: divideix i espanta a l'oprimit, i ell no es queixarà... Cop magistral, doncs ell mateix demanarà dita opressió a canvi de falsa sensació d'aixopluc que disfressa al control. Estabilitat i protecció només són tèrboles disfresses del domini.

Cinisme. Aquí només neixen més dies marrons. Del verd del raïm més dolç i tendre al marró de les panses rànries, rebregades. I en interpretació de l'anàlisi d'aquestes idees també us heu

arrugat. Ja no despertareu. Però repeteixo que no us culpo, com gosar? Només sóc el rellotge vell del timbre desestimat; i vosaltres gladiadors vençuts. Suposo que, amb el temps, la melancolia acaba donant pas a l'escepticisme alhora que l'adolescència tardana es rendeix a la maduresa amb tòpics del tipus "ja no dedico prou temps a les meves aficions" o "abans era un somiador"... i tic-tac encara somriure decrèpitement en pensar-hi. Defallits. Allò que en diuen riure per no plorar. Doncs jo ploro, crido. Em rendixo. Res no pot canviar!!

Tic tac. Tic riiiiiiiiiiiiiiiiing riiiiiiiiiiiiiiiiing!! Riing!! Riiiiing riiiiing riiiiiiiiiii---

Brrrrrrbbbrrr. Segueixo servint cafè. Per fi l'han fet callar, llàstima de màrtir. El suïcidi del rellotge vell d'urgències sembla no haver commogut hom. Certament, l'estrall ha causat un instant de desconcert desagradable a l'oïda per a tots, però sense cap missatge ni contingut intuïble. Res. Un que havia perdut la funció, i un altre de nou col·locat sobre el mateix clau. Ja no sóc la més jove del servei.

Brrbrbrbrrr. A punt una altra tassetta fumejant per a la Clara, i només han passat dues hores i setze minuts des del darrer glop. El vell idealista del tic-tac nerviós tenia raó, la doctora tornaria a visitar-me abans de dinar. Com ho sabia... Segons expliquen l'alarma d'incendis i la càmera de seguretat, el rellotge coneixia bé els anhels de tothom aquí i podia processar-los com a propis. Era capaç de sentir-los de la mateixa manera que les cassoles i les teteres de flama asseguraven poder sentir el foc ardent que els fa bullir l'aigua. Tot molt analògic, vaja... Jo, en canvi, dispo de un exactíssim sensor de temperatura, però totes les peces que em conformen foren dissenyades per a constituir-se de materials totalment aïllants, així que literalment no dec sentir l'escalfor.

Ximpleries. Es tracta de precisions que només la tecnologia primitiva pot percebre, i que s'acaben amb l'inici dels electrònics i digitals de la meua generació. Bajanades. Brrbrbrbrbrrr. Entenc que aquests ancians encara reneguin de nosaltres, però aviat hauran estat del tot substituïts, i marxaran amb les seves reflexions sense pena ni glòria com el tic-tac mort de la paret. Se sap que l'objectivitat de vegades fereix, però no tindria sentit negar-ne l'evidència. Avui en dia prima la velocitat, l'exactitud, la reproductibilitat en les múltiples aplicacions; i el com més, millor. Es valora l'activitat en cadena imparable, el capital. En el nostre camp, menys emocions impliquen també menys escrúpols, i tot plegat resulta d'allò més rentable. Valuós.

Brrbrbbrrr. L'auxiliar també vol un tallat, molt bé. Dispensat. Brrbr. Per on anava... Feia estona que havia deixat de parlar de rampoines i fòtils, oi? Apuntava referències a l'analogia social de la tecnologia desarrelada. La pressa. És clar, en aquest sentit avança la història encara no escrita, l'actualitat més enllà del nostre passadís d'urgències. Començo a intuir els motius del suïcidi del rellotge vell. Era un romàntic en temps de cafè. No acceptava que ara només jo puc ser la bomba d'energia de la planta, la infusió del no parar i no pensar massa. Sóc el cor de l'hospital.

--- --t tit-tit. L'hora torna a controlar-se en aquest servei d'urgències. Sincronitzat adientment amb la resta d'andròmines temporitzades. Tot correcte. Tit-tit, tit-tit. Les 14:38h. La cronologia ha de mantenir-se imparcial, rodar impassible. Cap revolució hi té cabuda, i de bojos seran acusats els qui opinin en discordança. Millor així. Tit-tit.

- Ei Clara, has sentit l'escàndol d'abans?

- Es deu haver sentit fins a la Xina. Res, que el rellotge del passadís principal s'ha tornat boig i

l'han hagut de llençar. Una llàstima, però de fet ja estava del tot desfasat.

- Ja, i has vist el nou?

- Sí, és un digital prou gros, molt més actual. Ja tocava! És bonic.

- Vols dir? No el trobes una mica massa... impersonal?

- No ho sé. Potser sí. Indiferent. Mentre no retardi l'hora de sortida!!

- Haha, cert. Au va... Tenim temps per a un cafè?

PRIMER PREMI del grup G modalitat B POESIA

Corranda i sonet A la corranda, la pena i al sonet, el retret

Antoni Oró Badia

Europa i els seus pobles han viscut l'exili i la migració de la seva gent a causa de la guerra i de l'odi i una i altres saben de la misèria i de la degeneració que ocasionen.

La fugida dels exiliats republicans espanyols el febrer del 1939 i el seu confinament al camp d'Argelers de la Marenda és un de tants exemples.

Avui, el comportament dels qui menen les regnes d'Europa recorda més el dels executius d'una gran firma transnacional, que el dels representants de persones que creuen en la democràcia, la pau i la solidaritat.

Així, rendida als propietaris de la seva riquesa, aquella idea d'Europa amb la què molts vam vibrar, es dilueix en la líquida realitat dels fets consumats.

Corranda

I
Hem passejat per la platja
d'Argelers de la Marenda,
la tramuntana bufava
i el cor s'omplia de pena.

Al costat de l'Hotel Lido
un monument, quatre flors,
recorden la retirada
en una breu inscripció.

Més de cent mil arribaren
humiliats i a contracor,
fugien per les muntanyes
de l'odi del vencedor.
La mort colpeja la platja
de dol es vesteix l'arena,
la tramuntana bufava
i el cor s'omplia de pena.

II

Europa altiva
res vols saber
fa temps patires
però ara et va bé.

Gires la cara
baixes l'esguard
no has fet els deures
i ara és molt tard!

Sonet

Perdona que t'ho digui, no és que vulgui ferir-te,
per mi l'insult no compta, no em fa sentir millor;
malgrat això podria omplir-te d'improperis,
has fet vessar la copa, mereixes el pitjor.
No fugis més d'estudi, no et perdis en discursos,
la teva voluntat es mostra pel que fas,
i ara no hi ha cap dubte, no has fet el que calia
es veu d'una hora lluny de quin costat estàs.
I si algú encara creu en tu, enyorada Europa
de dimensions humanes que es pot travessar a peu,
que als seus cafès destil·la l'essència de les coses,
que uneix nacions i pobles en una sola veu,
avui amb ulls plorosos, vençut per la impotència,
et mirarà rendida, venuda al millor preu.